

«Τα δεκατέσσερα παιδιά» (Νικηφόρος Βρεττάκος)

«...Εν αρχή ην η αγάπη...» μελωδούσε γιομίζοντας
το γυμνό σου δωμάτιο μια παράξενη άρπα,
καθώς σ' έπαιρνε ο ύπνος και το χέρι σου, κρύο,
σαν κλωνί λεμονιάς σε νεκρό, αναπαύονταν
πάνω στο στήθος σου. Κι έβλεπες
πως άνοιγε τάχα μια πόρτα στον ύπνο σου.
Πως μπαίνουν τα δεκατέσσερα παιδιά λυπημένα
και στεκόντουσαν γύρω σου. Τα μάτια τους θύμιζαν
σταγόνες σε τζάμια: «Έλεος! Έλεος! Έλεος!...»
τινάζοντας τη βροχή και το χιόνι από πάνω τους,
τα ζύγιαζες με το βλέμμα σου σα να' θελες να τους κόψεις
την ευτυχία στα μέτρα τους, ενώ η άρπα συνέχιζεν
απαλά μες στον ύπνο σου: «... Ό, τι θέλει κανείς
μπορεί να φτιάξει με την αγάπη. Ήλιους κι αστέρια,
ροδώνες και κλήματα...». Αλλά εσύ προτιμούσες
μποτίτσες φοδραρισμένες με μάλλινο,
πουκάμισα κλειστά στο λαιμό-
γιατί φυσάει πολύ στο Καλέντζι!
Έβλεπες πως ράβεις με τα δυο σου χέρια,
έβλεπες πως ζυμώνεις με τα δυο σου χέρια
κι ονειρευόσουν πως μπαίνεις στην τάξη
με δεκατέσσερις φορεσιές,
με δεκατέσσερα χριστόψωμα στην αγκαλιά σου.
Αλλά ξύπναγες το πρωί κι άκουγες που έβρεχε.
Σε δίπλωνε σα μια λύπη τ' αδιάβροχό σου
κι ο δρόμος για το σχολειό γινόταν πιο δύσκολος.
Βάδιζες κι είχες σκυμμένο το πρόσωπο
σαν να'ταν κάποιος απάνω σου και να σ'έκρινε
για τ'άδεια σου χέρια. Σαν να'φταιγες μάλιστα,
σ'όλη τη διαδρομή σε μπάτσιζε το χιονόνερο.
Έμπαινες στο σχολειό κι όπως τ' αντίκριζες
μοιραζόταν σε δεκατέσσερα χαμόγελα το πρόσωπό σου.
Θυμόσουν πως η αγκάλη σου ήταν μισή
κι ανεβαίνοντας πάνω στην έδρα σου
άνοιγες τη λύπη σου και τα σκέπαζες,
όπως ο ουρανός σκεπάζει τη γη.
Ωρα 8 και 20 ακριβώς.
Το μάθημα αρχίζει κανονικά.
Εσύ πάνω απ'την έδρα και απ'αντίκρου σου ο Χριστός,
απαλός και γλυκός μες στο κάδρο του,
δίνετε τα χέρια πάνω από τα κεφάλια τους
να τους κάμετε μια σκέπη από ζεστασιά,

γιατί σας ήρθανε και σήμερα μουσκεμένα
κι η λύπη περπατάει μες στα μάτια τους,
όπως ο σπουργίτης πάνω στο φράχτη.
Το καλαμπόκι δεν ψώμωσε το περσινό καλοκαίρι
κι ακούς το ψωμάκι που κλαίει μες στις μπόλιες τους.
Ώρα 10 και 20'. Το μάθημα συνεχίζεται.
Οι σπουργίτες σου χτυπούν τα φτερά τους.
Το μολύβι πεθαίνει ανάμεσα στα κοκαλιασμένα τους δάχτυλα.
Η καρδιά σου είναι τώρα μια στάμνα σπασμένη.
Τα λόγια σου βγαίνουν αργά, σα μια βρύση που στέρεψε:
«Ο μέγας Αλέξανδρος... Ο μέγας Αλέξανδρος...
Ο μέγας Αλέξανδρος...».
Τα δάχτυλά σου είναι πέντε. Τα μέτρησες δέκα φορές.
Τα δάχτυλά σου είναι πέντε. Μετράς το ένα χέρι σου
-τ'άλλο σου βρίσκεται τυλιγμένο σε συνεφιά-
τα δάχτυλά σου είναι πέντε. Σηκώνεις το πρόσωπο,
κοιτάξεις τη στέγη, κάνεις πως σκέφτεσαι,
σκύβεις πάλι στην έδρα, ξεφυλλίζεις τον Αίσωπο,
κατεβαίνεις και γράφεις στο μαυροπίνακα,
κοιτάξεις τον ουρανό απ'το παράθυρο,
γυρίζεις το κεφάλι σου αλλού,
δεν μπορείς άλλο παρά να κλάψεις.
Παίρνεις το μαθητολόγιο στα χέρια σου,
κάτι ψάχνεις να βρεις, το σηκώνεις διαβάζοντας
και σκεπάζεις το πρόσωπό σου.
Τα σύννεφα έχουν μπει μες στην τάξη.
Αντίκρυ σου κι ο Χριστός παραδέρνει σ' αμηχανία.
Θαρρείς και σηκώνει στ' αλήθεια τα χέρια του
ενωμένα στο φως που πέφτει από πάνω του.
Νιώθει στενόχωρα όπως τα μεσάνυχτα στη Γεθημανή
και δεν είμαι εκεί να σου χτυπήσω τον ώμο
και δεν είμαι εκεί να σου ειπώ: Δος του θάρρους,
βοήθησέ τον να βγει απ' τη δύσκολη θέση,
κατέβαινε, διάσχισε την αίθουσα γρήγορα,
μην τον αφήνεις εκτεθειμένο στα βλέμματα των παιδιών,
δος του ένα βιβλίο να κάνει πως συλλαβίζει,
δος του ένα βιβλίο να κρύψει τα μάτια του.